Cauze ale conflictelor

1. Prima cauză: necunoașterea de Sine

Conflictele şi suferinţa apar în viaţa unui om din cauza faptului că se îndepărtează de la adevărata lui natură, că nu se cunoaşte cu adevărat pe Sine. Când descoperim Cine Suntem cu Adevărat, suntem incapabili de a crea suferinţă cuiva şi suntem incapabili de conflict. La nivelul Sinelui Nostru Adevărat, nu există dorinţă de afirmare, de superioritate, de judecată, de resentimente sau de orice altceva în afara Iubirii.

Când ne-am redescoperit cu adevărat, am redescoperit sursa şi adevărul iubirii, care este întotdeauna înăuntrul nostru. Când ne lăsăm transformaţi de Iubirea Divină, ne reamintim ce înseamnă dragostea cu adevărat. Ne reamintim de proveniența noastră şi de rolul nostru pe acest Pământ.

Înţelegem că viaţa este terenul nostru de joacă, prin care ne reamintim Cine Suntem. Viaţa şi existenţa noastră este o manifestare a Creaţiei Divine ce se manifestă pe Sine prin fiecare dintre noi şi fiecare manifestare este perfectă şi completă exact aşa cum este. Fiecare dintre noi ne facem rolul perfect potrivit exact acolo unde suntem.

Dumnezeu se manifestă pe Sine prin noi. Când realizăm că noi nu suntem doar trupurile şi mintea noastră, atunci ne reamintim să privim în inimă. Atunci o cale spirituală ne apare înaintea noastră. Începem să ne punem întrebările potrivite, iar întrebarea potrivită reprezintă deja jumătate din răspuns. Sufletul nostru ne conduce către tot ceea ce este necesar ca noi să trăim pentru a ne reaminti tot ce avem de reamintit.

Acest lucru ne apropie de inimile oamenilor, ne topește zidurile din jurul inimii şi ne deschide drumul către iubire.

Conştientizăm că noi toţi facem parte din aceeaşi mare Inimă a Universului, că fiecare dintre noi suntem manifestări ale Divinităţii, suntem aici unii pentru alţii, pentru a ne ajuta să ne cunoaştem într-un mod mai profund pe noi înşine.

Când descoperim acest lucru, vom fi incapabili să mai cerem ceva de la cineva sau să mai judecăm pe cineva din afara noastră. Atunci vom înţelege că fiecare dintre noi a venit aici pentru propria descoperire de Sine și tot ceea ce vedem în celălalt nu este decât o oglindă a noastră, în care ne putem observa comportamentele, reacţiile, părţile luminoase sau mai puţin luminoase.

Exercițiu:

Coboară pentru câteva minute în centrul fiinţei tale. Imaginează-ţi că îţi ţii în palme propria inimă. Imaginează-ţi cum o mângâi blând, plin de iubire şi de acceptare. Simte pacea, armonia şi bucuria ce se aştern înăuntrul tău, pe măsură ce îţi oferi mângâiere şi acceptare. Bucură-te de această senzaţie. Trăieşte-o pe deplin, cu toate simţurile. Zâmbeşte şi umple-ţi pieptul cu lumină şi iubire.

Acum, imaginează-ţi că Dumnezeu te ţine în braţele Sale şi te mângâie, oferindu-ți toată iubirea şi acceptarea Lui. Simte eliberarea ce se manifestă dinăuntrul tău. Simte Fiirea. Simte Siguranţă Divină. Simte Iubirea.

Lasă-te purtat şi curgi, bucurându-te de această minunată senzaţie de plinătate. Eşti iubit. Eşti în siguranţă oriunde ai fi.

2. Lipsa Iubirii

Sursa tuturor conflictelor şi cauza tuturor problemelor Omenirii este lipsa iubirii, iar această lipsă a iubirii este cauzată de puțina noastră cunoaștere de Sine. Toate certurile s-ar evapora dacă am ştii să punem iubirea deasupra tuturor nemulţumirilor şi a aşteptărilor noastre nefondate. Toată violența ar dispărea dacă am învăța să ne iubim mai mult unii pe alţii şi să ne fim aproape, dincolo de toate concepţiile noastre diferite despre viaţă.

Toată lipsa şi multe dintre neajunsurile lumii ar dispărea dacă am acționa întotdeauna cu iubire faţă de toţi cei care ne înconjoară. Conflictele, nemulţumirile, lipsurile, ignoranța, indiferența, inconştiența, durerea, toate ar dispărea dacă am face cu toţii din iubire adevărul vieţii noastre. Am renunța la a mai avea atâtea pretenţii, am renunța la a mai încerca să îi schimbăm pe oameni şi am învăța să-i acceptăm şi să îi iubim exact aşa cum sunt, dându-le libertatea de a-şi trăi viața exact aşa cum simt să şi-o trăiască, chiar dacă acest lucru nu este în rezonanţă cu ceea ce ne dorim noi sau cu ceea ce considerăm noi că este corect sau potrivit.

Inima celui de lângă tine se transformă când dragostea ta faţă de el a depăşit orice urmă de judecată sau de separare. Iubirea vindecă, transformă, înalță şi uneşte. Alege ca prin tot ceea ce gândeşti, spui sau faci să măreşti capacitatea de iubire şi de blândeţe pentru tot ce te înconjoară.

Uneşte-te în iubire cu fiecare fiinţă de pe Pământ, sporeşte blândeţea prin fiecare gest şi prin fiecare privire, fi aproape de oameni, mângâie-i cu prezența şi cu vorbele tale.

Alege ca existența ta în vieţile celorlalţi să aducă mai multă iubire, mai multă înţelepciune şi mai multă afecţiune. Simte cum inima ta se bucură când îţi împărtăşeşti dragostea cu ceilalţi, când te regăseşti în dragoste cu ceilalţi, când îi primeşti pe ceilalţi în inima ta.

Iubirea este calea în orice moment al vieţii tale. **Iubirea este soluţia tuturor problemelor tale şi răspunsul tuturor întrebărilor la care îţi doreşti să găseşti răspunsul.**

Să curgă atât de multă dragoste prin tine, încât să fii incapabil de judecată, de resentimente sau de răutate. Să fii atât de prezent şi de conectat la Sursa Iubirii dinăuntrul tău, încât prezenţa ta oriunde păşeşti, să transforme vieţi, să înalţe inimi şi să bucure suflete. Eşti Iubire din Iubirea Divină. Lasă această iubire să curgă liber prin tine şi să lumineze calea tuturor celor ce ajung să te cunoască.

Stă cu adevărat în puterea fiecăruia de a face din această lume un loc mai bun în care să trăim cu toţii. Când vom schimba ignoranţa cu deschiderea spre conştientizare şi transformare, când vom schimba frica cu iubirea, judecata cu acceptarea, teama cu încrederea, minciuna cu adevărul, ura cu iertarea şi îngâmfarea cu smerenia, atunci va începe să se transforme cu adevărat ceva în locul în care trăim.

Nu trebuie să aşteptăm ca ceilalţi să facă, pentru că noi să facem. Nu trebuie să aşteptăm ca ceva să se întâmple, pentru a începe să ne mobilizăm. Este însă important, ca fiecare să devină conştient de transformările pozitive pe care le poate produce, exact acolo unde este, cu resursele pe care le are sau pe care le poate accesa.

Stă în puterea noastră să Fim Ceea Ce Suntem şi să trăim în conformitate cu Ceea Ce Ştim că Suntem, acolo unde ne aflăm!

Şi adu-ţi întotdeauna aminte: **Iubirea este Calea!**

Înăuntrul tău sălăşluieşte o mare lubire. Aminteşte-ți să te reîntorci la ea de fiecare dată când uiți de Cine Eşti cu Adevărat!

3. Aşteptările

În drumul nostru prin viaţă, ne-am îndepărtat atât de mult de iubire, încât am devenit extrem de egoişti şi manipulativi. Ne-am îndepărtat atât de mult de sufletul nostru, încât ni se pare că absolut nimic nu ne poate mulţumi şi nu ne mai poate bucura.

Am căzut atât de mult în iluzia exteriorului, încât am devenit supuşii suferinţei, supuşii tentaţiilor, supuşii manipulării şi a manifestărilor egotice.

În sinea noastră, ne simţim cumplit în momentele în care ne conştientizăm comportamentele inconştiente de peste zi, care i-au manipulat pe ceilalţi şi care le-ar fi putut cauza imense suferinţe interioare, chiar dacă noi nu am putut vedea acest lucru la momentul respectiv. În inima noastră, tindem doar către iubire. Doar că am confundat atât de mult iubirea adevărată cu aşteptările, cu proiecţiile noastre, cu gelozia, cu insuficienţa de sine, încât iubirea ni se pare un subiect extrem de abstract în zilele noastre şi extrem de îndepărtat de noi.

Considerăm că sursa iubirii poate fi oriunde, numai înăuntrul nostru nu. Tocmai de aceea ne agăţăm atât de mult de ceilalţi. De aceea pretindem atât de multe de la ei. Pentru că ne este teamă că îi pierdem. Ne este teamă că odată cu plecarea lor din viaţa noastră va pleca şi iubirea noastră. Numai ideea acestei posibilităţi ne menţine în control excesiv, în rezistenţă şi de multe ori în neputinţă şi în neîncredere.

Ceea ce nu conştientizăm este faptul că tocmai acest comportament inconştient ne îndepărtează de cei dragi şi nu numai atât, dar îi şi răneşte.

Ne dorim atât de mult ca ceilalţi să facă ce dorim noi, încât am pus stăpânire pe viaţa lor. Considerăm că ceilalţi sunt datori să ne stea la dispoziţie şi să ne îndeplinească aşteptările. Este un lucru minunat să fii alături de cel de lângă tine şi să îl poţi ajuta cu tot ceea ce poţi, e frumos să te bucuri de prezenţa celuilalt în viaţa ta. Dar de la a te bucura de prezenţa cuiva şi până la a deveni dependent de ea este o mare şi lungă călătorie. De la a cere o favoare sau o rugăminte, până la a-l manipula pe cel de lângă tine să facă ceea ce vrei tu, chiar dacă acest lucru înseamnă nefericirea sau suferinţa lui, este din nou o mare şi o lungă, dar şi inconştientă călătorie.

Ceilalţi nu sunt proprietatea noastră. Fiecare dintre noi a venit pe acest pământ pentru propria desăvârşire de sine, pentru propria evoluţie spirituală.

Nimeni nu este dator nimănui cu nimic. Bineînţeles, în momentul în care te reîntorci în centrul fiinţei tale, conştientizezi în mod automat că iubirea este atât calea, cât şi destinaţia, că armonia, pacea, bucuria, înţelegerea şi unitatea este Esenţa Fiinţei noastre. Dar acest lucru se întâmplă natural, spontan, ca fiind ceea ce trebuie să fie. În niciun caz nu te foloseşti şi nu abuzezi de bunătatea şi iubirea unui om pentru tine pentru ca acesta să-ţi îndeplinească ţie toate dorinţele.

Când faci acest lucru, chiar dacă nu realizezi, trăieşti într-o frecvenţă joasă, a înşelăciunii, a minciunii şi a răutăţii. Toate acestea îţi vor crea pe viitor bagaje karmice mari, dacă nu le conştientizezi şi dacă nu eşti hotărât să te trezeşti cu adevărat, înţelegând rostul vieţii pe Pământ şi rostul fiecărei persoane din viaţa ta.

Ceilalţi nu se află în viaţa noastră, pentru ca noi să ne folosim de ei. Aceştia ne ajung în cale deoarece au să ne transmită mesaje foarte importante despre Cine Suntem cu Adevărat. Şi noi pentru ei la fel.

Suntem cu toţii mesageri divini unii pentru ceilalţi. Bineînţeles, sprijinul necondiţionat este una dintre marile virtuţi ale omului care se cunoaşte pe Sine. Însă, acest sprijin dacă este oferit în mod inconştient, poate face mai mult rău decât bine. Este o adevărată artă să ştii să ajuţi pe cineva. Este o adevărată artă să te pui cu totul la dispoziţie. Sunt factori multipli care influenţează această decizie, dar omul sfânt, omul smerit, omul care îl cunoaşte pe Dumnezeu, va găsi întotdeauna calea spre Binele Suprem al tuturor celor implicaţi şi va face acest lucru fără să aibă aşteptări, fără să influenţeze, fără să manipuleze şi fără să judece.

4. Invidia

Invidia apare atunci când trăieşti separat/ă de Adevărul Iubirii, când ai lăsat iluzia să-ţi conducă viaţa. Invidia îţi închide inima, te îndepărtează de cei de lângă tine, îţi crează blocaje şi rezistenţă şi te ţine în separare. Invidia apare atunci când consideri că cei de lângă tine au mai mult ca tine sau îţi sunt superiori sau atunci când consideri că darul sau bucuria celuilalt nu îţi este accesibil/ă şi ţie. Din contră, tot ceea ce vezi în ceilalţi, sălăşluieşte înăuntrul tău. Toate darurile sunt disponibile şi pentru tine, însă singurul lucru care te împiedică să poţi vedea toate acestea este invidia pe care le-o porţi celorlalţi.

Acest sentiment este un sentiment nefondat, creat de mintea ta, care să te ţină în separare de Ceea Ce Eşti cu Adevărat. Înăuntrul tău sălăşluieşte Dumnezeu şi ai oricând acces la toate Cadourile Divine. Toate îţi sunt la dispoziţie, iar dacă cel de lângă tine are, acest lucru nu înseamnă că pentru tine rămâne mai puţin. Din contră, **toate darurile sporesc pe măsură ce eşti recunoscător pentru existenţa lor.** celuilalt,

Aşadar, bucură-te pentru bucuria şi succesul pentru că în esenţă, este tot bucuria ta. La nivel înalt, tu şi cu cel de lângă tine sunteţi UNUL.

De asemenea, Voltaire spunea că **atunci când apreciem ceva la omul de lângă noi, noi facem posibil ca darurile acestuia să ne aparţină şi nouă pentru totdeauna.**

De ce acest lucru? Pentru că ne conectăm la inima lui, ne conectăm la conştiinţa din care noi toţi suntem creaţi, ne conectăm la esenţa noastră adevărată, care este nesfârşită şi nelimitată. Atunci când suntem invidioşi, nu facem decât să ne îndepărtăm de natura noastră adevărată şi cădem în capcana ego-ului, ce ne conduce la separare, inferioritate sau lipsă. La nivelul Conştiinţei nu există aşa ceva.

Tocmai de aceea, atunci când ne bucurăm de bucuria celuilalt, ne reamintim Cine Suntem. Când ne reamintim cine suntem, suntem conectaţi cu infinitatea şi splendoarea Universului, având toate canalele deschise către noi, iar tot ce este mai pur şi mai curat curge natural către noi, din cea mai mare uşurinţă posibilă.

Lasă Viaţa să trăiască prin tine. Eliberează toată rezistenţa şi conectează-te la sursa tuturor binecuvântărilor, sursă ce există în interiorul fiinţei tale.

Bucură-te de ceea ce eşti şi mergi prin viaţă cu inima deschisă şi curată. Fiecare pas de-al tău este un pas pe care Divinitatea îl face prin tine. Cum te mai poţi îndoi de ceva, când mergi la braţ cu Dumnezeu?

Ţine întotdeauna minte: Invidia te îndepărtează de darurile pe care le vezi în ceilalţi, iar recunoştinţa şi bucuria sinceră pentru acestea te apropie de darurile respective, făcându-ţi posibil accesul la toată Bogăţia Universului.

Indivia este a ego-ului. Iubirea este a Inimii.

5. Bârfa

Chiar dacă nu vrem să recunoaştem, îi bârfim pe ceilalţi din cauza faptului că ne îndoim de noi înşine. Când suntem atât de nefericiţi în pielea noastră, încât a-i bârfi pe ceilalţi şi a le găsi lor anumite defecte, ne face Ego-ul să se simtă superior. Îi bârfim pe ceilalţi când nu ne cunoaştem cu adevărat şi când nu avem încredere în Viaţă, că totul este perfect exact aşa cum este şi că totul se manifestă după o Ordine Divină.

Nici nu conştientizăm faptul că bârfind înseamnă că trăim la nivelul bârfei, că devenim cel pe care îl bârfim. **Bârfind, devii tu însuţi subiectul bârfei.**

Este capabil de bârfă doar cel care acceptă bârfa şi trăieşte la nivelul ei. Noi ştim prea bine că ceea ce oferim în afară se reîntoarce înmiit înapoi. Aşadar, dacă cumva auzi bârfe la adresa ta, este poate momentul să te întrebi: *Pe cine încă bârfesc? Împotriva cui încă ţin resentimente? Pe cine încă vorbesc de rău?*

Noi ştim, de asemenea, că părerea noastră despre o anumită persoană nu vorbeşte despre persoana respectivă, ci vorbeşte întotdeauna despre noi. Ne arată nivelul de la ne trăim viaţa şi ne arată ochii prin care privim viaţa.

Trăind la nivelul bârfei, nu facem decât să o sporim, atât către noi cât şi dinspre noi. De aceea suntem atât de nefericiţi. Pentru că bârfa ne scade vibraţia şi ne crează blocaje, închizându-ne canalele de armonie şi pace în viaţa noastră. Cu cât vibraţia noastră este mai joasă, cu atât mai multă suferinţă atragem în viaţă. Cu cât vibraţia noastră este mai înaltă, cu atât mai mult pacea, iubirea şi armonia se vor aşterne în viaţa noastră.

Interesant este că nu putem trăi niciodată un anumit lucru, până nu SUNTEM acel lucru. **Atragem ceea ce suntem** şi până nu conştientizăm acest aspect, degeaba gândim pozitiv, dacă fiinţa noastră e plină de resentimente, judecată sau bârfă.

Atragem ceea ce emanăm prin propriile vibraţii. Aşadar, este un moment potrivit în care să-ţi observi puţin experienţa de viaţă. Uită-te în exterior şi vezi cum arată viaţa ta, pentru că acest lucru îţi arată trăirea interioară.

Lucrurile în exterior se vor transforma, când interiorul va fi transformat, iar acest lucru se întâmplă întotdeauna prin revenirea la Iubire. Adevărul Iubirii este singurul adevăr care există.

6. Banii

Toate relaţiile sunt în armonie până se ajunge la bani. Atunci ne e teamă să spunem că nu avem sau să ne deschidem să cerem ajutorul. Ego-ul nostru este profund afectat când ne aflăm într-o situaţie în care am avea nevoie de bani, iar cel de lângă noi ar putea să ne ajute.

Ne lăsăm prea mult influenţată stima de sine de cât avem sau dacă avem, nerealizând însă că este pur şi simplu o situaţie de viaţă, pe care oricare dintre noi am fi putut-o traversa. Pentru faptul că avem nevoie de ajutor nu înseamnă că suntem inferiori. Din contră, e o dovadă mare de stăpânire de sine dacă putem cere ajutorul atunci când avem nevoie de el, fără să considerăm că cel care ne ajută ne este superior.

Dacă am lăsa deoparte orgoliile şi credinţele total eronate precum că avuţia materială este cea care ne arată adevărata putere, atunci ne-am deschide inimile şi am învăţa să fim alături unii de ceilalţi cu tot ce putem, acolo unde suntem.

Haideţi să încetăm să mai împrumutăm bani, după care să îi manipulăm pe ceilalţi să facă ce vrem noi, pentru faptul că le-am oferit nişte bani într-un anumit moment. Haideţi, în schimb, să ajutăm în mod necondiţionat, fără să mai dorim ceva în schimb.

Banii nu reprezintă în niciun caz puterea omului. **Singura putere adevărată este cunoaşterea de Sine şi iubirea care se manifestă în mod plenar prin omul care se cunoaşte pe Sine.** Trăind cu o inimă deschisă faţă de orice om din viaţa ta, atunci nu faci nimic pentru a-i demonstra lui că îi eşti superior şi în niciun caz nu faci un bine pentru a-i arăta altcuiva cât de bun la suflet eşti.

Când trăieşti de la nivelul inimii, te conectezi profund cu inima celui de lângă tine şi trăiţi ca fraţii şi surorile, fiindu-vă alături necondiţionat, cu toată inima, atunci când unul dintre voi are nevoie.

Haideţi să învăţăm să punem iubirea deasupra tuturor dorinţelor egotice de afirmare sau de superioritate. În afară de iubire, orice altceva este doar o simplă iluzie.

7. **Concepții diferite** – vezi documentul – **Situații de viață și cum le putem rezolva**

8. **Aroganța**

Aroganţa este o îndepărtare de Fiinţa noastră Adevărată, de Iubirea Divină din interiorul nostru. Aroganţa este modalitatea prin care un Ego rănit îşi exteriorizează propriile temeri şi neajunsuri/neîmpliniri interioare.

Când un om este arogant, el poartă de fapt o mască a superiorităţii, crezând că aceasta mască îl va ajuta să obţină ceva. Ceea ce va obţine într-un final este o mare durere, pentru că în momentul în care masca va cădea, suferinţa va lua locul superiorităţii false pe care acesta a purtat-o până atunci pentru a-şi reprima trăirile.

Suntem aroganţi când suferim, când înăuntrul nostru se dă o mare luptă. Putem fi aroganţi, dar în momentele noastre de sinceritate, ştim că ne doare. Ştim că am vrea să fim altfel. Ştim că nu am vrea să rănim pe nimeni.

Tot ceea ce ne dorim de fapt este să fim acceptaţi, iubiţi şi respectaţi şi să avem parte de pace interioară. Însă, neştiind cum să ne recăpătăm această linişte sufletească, recurgem la manifestări egotice, ce nu fac decât să ne îndepărteze de noi înşine, de ceilalţi şi de liniştea pe care ne dorim să o dobândim.

Din contră, în loc să ne recăpătăm încrederea şi bucuria, prin aroganțele noastre nu facem decât să sporim durerea. Şi nu doar pe a noastră, ci şi durerile celor de lângă noi. Ne-am înrăit atât de mult, încât considerăm că dacă noi nu suntem fericiţi, nici ceilalţi nu merită să fie. De fapt, merităm cu toţii. **Însă, fericirea noastră nu se construieşte niciodată pe nefericirea celuilalt.**

Adevărata noastră fericire şi bunăstare revine dintr-o inimă blândă şi iubitoare şi un gând bun şi roditor pentru binele tuturor. Cu cât vom continua să fim aroganţi, cu atât mai mult ne vom minţi pe noi înşine şi cu atât mai mult vom spori suferinţa în care trăim.

Aroganţa nu este decât o lipsă a iubirii. Ea arată foarte clar durerea dinăuntrul celui ce o poartă. Indiferent de oricât de mult am dori să mascăm toate nemulţumirile noastre interioare, această rezistenţă se va întoarce la un moment dat împotriva noastră. Pentru că este inevitabil. Când în inima nu este sinceritate, când ne este teamă să fim ceea ce suntem şi când apelăm la o mulţime de trucuri egotice pentru a masca durerea sau pentru a-i manipula pe ceilalţi, toate aceste lucruri nu au cum să ne ofere pacea sufletească. Nu au cum să ne menţină în puritate şi în curăţenie. Nu au cum să ne aducă iubirea.

De multe ori avem aroganţa să considerăm că suntem superiori tuturor celor de lângă noi şi că de noi depinde totul. În acel moment, uităm de Dumnezeu. Uităm că nimic nu se întâmplă fără Voia Divină. Uităm că nu suntem singuri. Şi în această mare aroganţă şi superioritate, riscăm să ne murdărim sufletul, făcând lucruri inconştiente şi dureroase pentru toţi cei implicaţi.

Acest lucru se întâmplă pentru că suntem pierduţi în iluzia ego-ului. Hrana noastră, *deşi nu ştim că este o hrană falsă,* este suferinţa noastră şi a celorlalţi. Este nemulţumirea, conflictul şi atitudinea plină de judecată.

Când, în schimb, ne reamintim de smerenie şi ne reîntoarcem înăuntrul inimii noastre cu sinceritate, atunci conştientizăm că fără Dumnezeu nu suntem nimic, că fără Voia Divină nimic nu se petrece. Că nimic nu ne aparţine şi nimic nu este al nostru.

Tot ceea ce există, există prin intermediul Divinităţii. Noi suntem doar mesageri divini. Prin intermediul nostru se petrec toate, dar nu suntem noi sursa lor. Sursa lor este Sinele nostru Adevărat, dar nu Ego-ul nostru. De multe ori confundăm ego-ul cu Sinele şi de aici au loc o mulţime de confuzii.

Sinele nostru Adevărat nu judecă niciodată, nu poate răni niciodată pe nimeni, nu pretinde, nu înşeală, nu manipulează, nu are nevoi şi este doar capabil de Iubire. De o Iubire atât de mare şi de perfectă, atât de pură şi de desăvârşită, încât aroganța, superficialitatea, superioritatea, minciunile şi orice alte instrumente capabile să producă suferinţă, nu există în prezenţa lui.

Ego-ul este singurul care poate fi capabil de aroganță şi de superioritate şi cu cât îl vom hrăni mai mult, cu atât mai mult va creşte. Şi cu cât va creşte mai mult, cu atât vom suferi mai mult. În schimb, cu cât ne vom reîntoarce în centrul fiinţei noastre, prin iubire, acceptare, blândeţe şi smerenie, cu atât mai mult vom face paşi către Cine Suntem noi cu Adevărat, către Sinele nostru Divin.

9. Ignoranța

Ignoranţa nu denotă decât propria noastră inconştientă de Sine. Nu ştim cine suntem cu adevărat. Nu am făcut niciodată cunoştinţă cu Sinele nostru Adevărat. Nu ştim că esenţa noastră este bunătatea, ajutorul necondiţionat, iubirea, sprijinul şi unitatea.

Considerăm că dacă arătăm diferit, acest lucru înseamnă că suntem separaţi. Arătăm diferit, dar în inima noastră suntem cu toţii Unul şi Acelaşi. Forma pe care noi o purtăm în lume este unică şi diferită, însă forma este doar o manifestare. **Ceea ce Suntem noi cu Adevărat este Viaţa care dă Viaţă manifestării/formei noastre.** Aceeaşi Viaţa este Una Singură, care se trăieşte prin fiecare dintre noi.

Însă, majoritatea dintre noi am uitat aceste lucruri şi am căzut în capcana realităţii exterioare. Am căzut în separare, iar acest lucru ne-a făcut să fim ignoranţi şi indiferenţi cu cei de lângă noi. Ceea ce nu conştientizam este faptul că atunci când suntem indiferenţi cu ceilalţi, suntem de fapt indiferenți cu noi înşine. Când îi rănim pe ceilalţi, ne rănim pe noi înşine. Ceea ce le facem celorlalţi, ne facem nouă înşine. Cel de lângă noi, suntem tot noi în altă formă.

Când ne coborâm profund în adâncul inimii noastre, recunoaştem acest lucru şi atunci simţim pe pielea noastră fiecare durere provocată cuiva din exteriorul nostru. Atunci conştientizăm cât de inconştienţi am fost. Cât de rai am fost, cât de neiertători, cât de manipulativi şi cât de îngâmfaţi am putut trece peste suferinţa celor de lângă noi. Nu doar că am trecut pe lângă ea, dar de multe ori am provocat-o şi nici nu ne-a interesat ce urme a lăsat în spate comportamentul nostru impulsiv şi dăunător.

Spunem că adevărul ne va face liberi, însă ceea ce nu ştim este că adevărul nostru din acest moment este un adevăr fals. Confundăm din nou adevărul ego-ului cu adevărul Sinelui, care sunt două lucruri complet diferite. Adevărul ego-ului este o iluzie, adevărul Sinelui este Adevărul, singurul adevăr care există şi care dăinuie dincolo de timp şi dincolo de concepte.

Adevărul care ne va face liberi, este adevărul care îi va elibera pe toţi aceia ce ne ajung în viaţă. Un adevăr care provoacă durere, care întemniţează, care manipulează, care pretinde, nu poate fi un adevăr. Însă, adevărul care uneşte, care înalţă, care vindecă, care îmbunătăţeşte, care clarifică, care iubeşte, care se dăruieşte pe sine oricând şi oriunde, indiferent de circumstanţe, acesta este

adevărul care poate trece oricare test, însă el va rămâne întotdeauna valabil. **Acesta este adevărul iubirii, adevărul Sinelui nostru Adevărat.**

Aşadar, când trăim în ignoranţă, iar noi considerăm că suntem liberi, nu facem altceva decât să sporim iluzia, judecata, suferinţa şi ignoranţele.

Un om care este liber cu adevărat, care şi-a descoperit drumul spre Casă, care este conştient de Sinele lui Adevărat, nu poate fi un om ignorant, nu poate fi un om care răneşte, care trece cu vederea suferinţele sau neajunsurile celuilalt. Nu poate fi un om egoist, impulsiv sau zgârcit. Ci din contră, este un om care l-a descoperit pe Dumnezeu în interiorul lui şi acum ştie că este Fiu de Dumnezeu şi îşi îndeplineşte această misiune cu toată dăruirea şi cu toată iubirea de care poate fi capabil.

Sensul vieţii sale este iubirea şi se pregăteşte în fiecare clipă pentru ca prin intermediul lui să se îndeplinească o adevărată Lucrare a Iubirii, a purităţii, a smereniei şi a inocenţei.

Acesta este şi drumul nostru, al tuturor: **reîntoarcerea la Sine**, *reîntoarcerea la Iubire, la Cine Suntem noi cu Adevărat* - **Reîntoarcerea la Dumnezeu.**

Este un întreg proces al renunţării, însă, în această renunţare, ne eliberăm de tot ceea ce nu se mai serveşte şi de tot ceea ce nu a fost construit în Lumina Iubirii Divine. În această renunţare, ne purificăm şi ne desăvârşim în adevărata Inimă şi Iubire a lui Dumnezeu.

Nu există o renunţare mai frumoasă, pentru că rezultatul acestei renunţări este revenirea la Esenţa noastră Divină, esenţă ce va umple inimile, ce ne va înălţa fiinţa, ce ne va reda paradisul şi bucuria pierdută. Ne va ghida paşii spre fericire absolută şi adevărata împlinire de Sine.

Bunătatea este o floare, este o esenţă a vieţii morale şi semn că suntem rupţi dintr-o lume nepământeană - **Ernest Bernea**